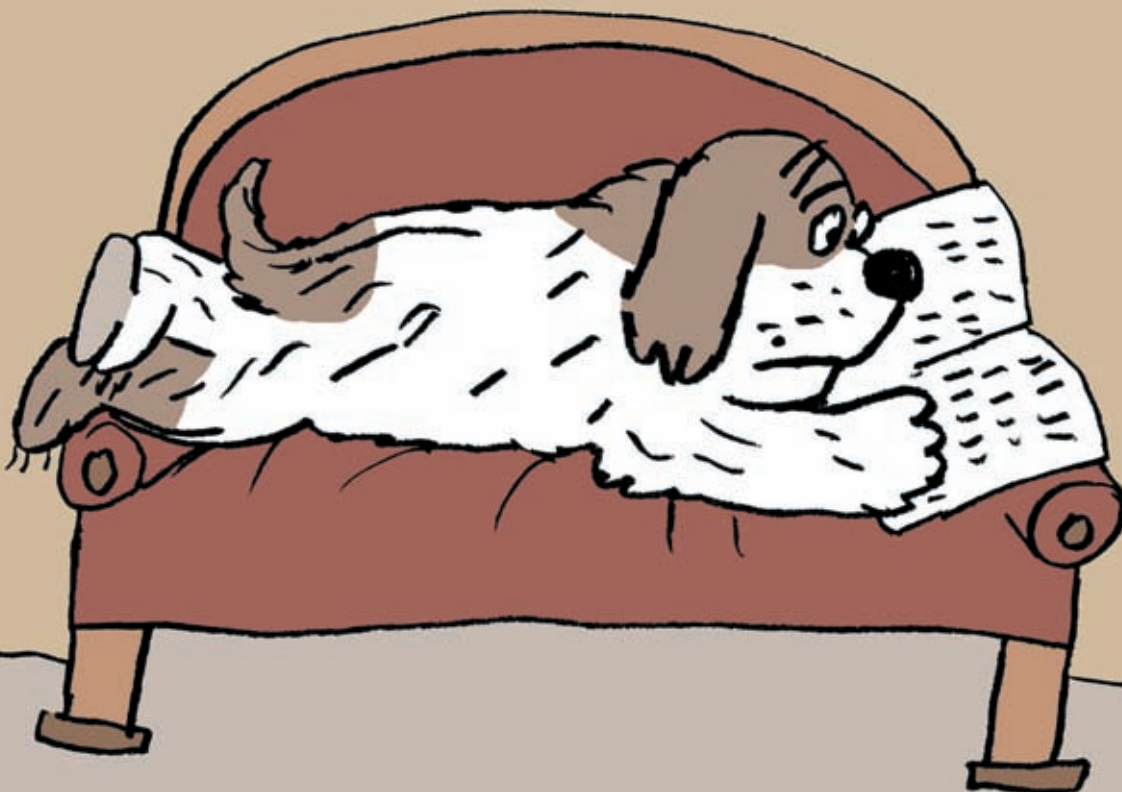

Maxipes jde do světa

„Všude dobře, doma nejlíp,“ říkává dědeček - ale tomu se to mluví, když už všude byl! Fík ovšem znal jen nejbližší okolí rodného Ahníkova, a to je málo na to, aby člověk mohl soudit o světě. A pro psa to platí taky, je-li gramotný.

„To znamená, že umí číst a psát,“ rychle vysvětluje Ája.
No dobrá - víme!

Ale pohádky mu stejně radši předčítá sama.

Četla mu i tu o hloupém Honzovi, a to se Fík zasněně zahleděl na rychle cestující oblaka a zeptal se:

„Hele, Ájo - moh bych taky jít do světa na zkušenou?“

„Ty přece nejsi Honza!“ zasmála se Ája.

„A hlavně nejsem hloupej, zapomněla jsi říct! No ale stejně - moh bych jít do světa na zkušenou?“

„Proč ne,“ řekla Ája, „aspoň ušetříme. Tvoje strava je dost nákladná.“

„To jako že moc sežeru?“ řekl Fík. On se neumí vyjadřovat moc uhlazeně, ale u psa se to dá prominout.

„No ale,“ dodal ještě, „ranec buchet na cestu bych snad moh dostat, ne?“

„Ale jo,“ kývla Ája. „Maminka zrovna pekla.“

Fík se chvíli škrábal za velikým psím uchem a potom řekl:

„Hm - ještě něco bych potřeboval...“

„Copak?“

„Umíš už všechna písmena, Ájo?“

„Samo sebou! A krasopisně, ne jako ty!“

„Tak mi, prosím tě, tadyhle na bok napiš: POZOR, MLUVÍ!

Víš - aby nebyl zas nějaký malér.“

„No dobrá,“ přikývla Ája, namočila štětku do kolomazi a napsala Fíkovi na oba boky čitelně: POZOR, MLUVÍ!
Pak mu přinesla velikánský ranec makových buchet, Fík se se všemi pěkně rozloučil a vykročil do neznámého světa.

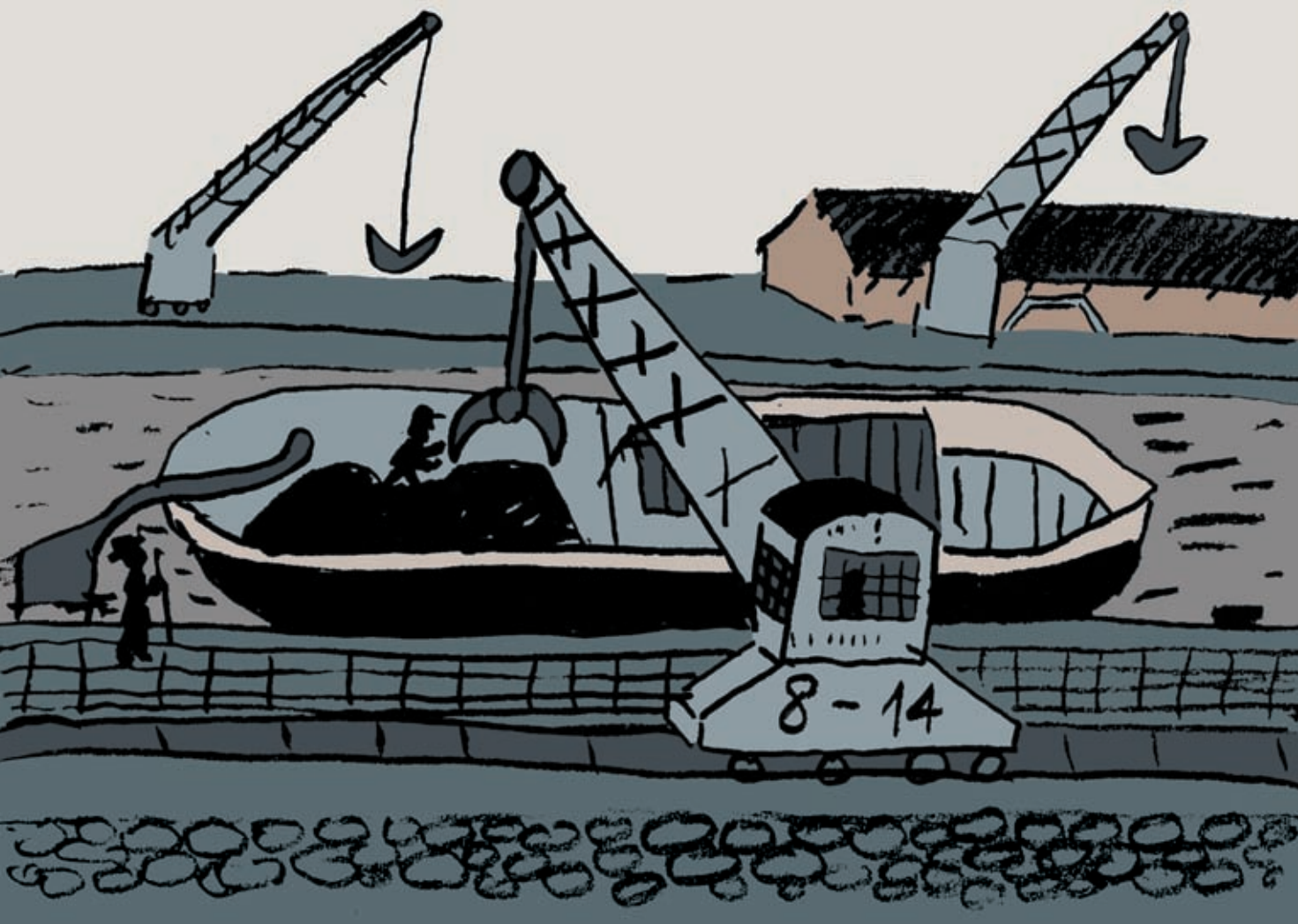

Daleko s tím rancem ale nedošel. Na první mezi si sedl a všechny buchty snědl, protože dostal obrovský hlad maxihlad. Jak tak jedl, přemítal, že by mohl třeba někde vysvobodit nějakou princeznu a že by za to pak dostal půlku království. Nebo aspoň plný trakař chleba...

PÁNOVÉ
SLYŠÍM
TADY...
...PĚS?

Dopadlo to však úplně jinak. Když snědl ty buchtý, dostal příšernou psí žízeň a musel hned zajít do nejbližší hospody.

Pozdravil, sedl si ke stolu a řekl:

„Prosil bych putýnku mlíka.“

Hospodský se sice trochu divně koukal, ale mléko mu přinesl.

Byl to správný hostinský.

Vedle u stolu seděli námořníci. Vlastně spíš nářečníci, jelikož jejich loď jezdila na řece. Seděli, pili rum a povídali si mezi sebou, že jejich kapitán je hrozný pes.